

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 291/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej JUDr. Martinou Benčíkovou Poliakovou, Azovská 7, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ek/1082/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I .

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu (ďalej aj „exekučný súd“) v označenom exekučnom konaní. Žiada, aby ústavný súd prikázal exekučnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie 2000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka (v exekučnej veci ako oprávnená) sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným exekučnému súdu v apríli 2023 domáhala od povinného vymoženía peňažnej pohľadávky 2 004,91 eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia na základe exekučného titulu – uznesenia Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25C/99/2020 z 2. novembra 2022 (v spojení s opravným uznesením z 10. novembra 2022). Súdny exekútor doručil exekučnému súdu v máji 2023 návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý bol uznesením sp. zn. 15Ek/1082/2023 z 27. júna 2023 zamietnutý. Povinný sa v návrhu na zastavenie exekúcie bránil zánikom vymáhanej pohľadávky v dôsledku uskutočnenia jednostranného zápočtu pohľadávky. Podľa názoru exekučného súdu nebola existencia pohľadávky povinného dostatočne preukázaná, keďže o nároku povinného sa vedie spor,

v ktorom rozhoduje okresný súd v konaní o náhradu škody vedenom pod sp. zn. 17C/97/2020. Exekučný súd tak nemohol prihliadnuť na uskutočnený zápočet pohľadávky povinného z dôvodu jej sporného základu.

3. Proti tomuto uzneseniu povinný podal 25. júla 2023 sťažnosť, o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté. Exekučný súd uznesením sp. zn. 15Ek/1082/2023 z 23. septembra 2025 napadnuté konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o nahradenie škody spôsobenej trestným činom vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17C/97/2020 postupom podľa § 164 Civilného sporového poriadku z dôvodu, že rozhodnutie exekučného súdu o sťažnosti povinného je závislé od rozhodnutia okresného súdu. Proti uzneseniu o prerušení konania sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom argumentovala neexistenciou dôvodov na prerušenie konania a možnosťou urobiť iné opatrenia. V čase podania ústavnej sťažnosti nebolo o odvolaní sťažovateľky rozhodnuté.

4. Vydaniu procesného rozhodnutia o prerušení konania predchádzali procesné úkony exekučného súdu, prostredníctvom ktorých zisťoval stav konania na okresnom súde (23. október 2023, 17. január 2024, 1. augusta 2024, 8. októbra 2024, 17. júla 2025). K ich uskutočneniu dochádzalo bezprostredne po tom, čo sťažovateľka podala urgencie na vydanie rozhodnutia o sťažnosti povinného. Okrem toho sa obrátila so sťažnosťami na prietahy v konaní na predsedu okresného súdu (sťažnosť z 28. októbra 2024 vedená pod označením Spr 3200/2024 a sťažnosť z 23. septembra 2025 vedená pod označením Spr 3244/2025) a na predsedu krajského súdu, argumentujúc neexistenciou žiadneho ospravedlniteľného dôvodu, ktorý by bránil súdu rozhodnúť o sťažnosti povinného. Súčasne poukázala na neobhájiteľnosť nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako dvoch rokov (26 mesiacov) v predmetnej veci. Podané sťažnosti boli vyhodnotené ako čiastočne nedôvodné, resp. čiastočne neprípustné.

5. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti postupom podľa § 60 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od exekučného súdu zistil, že uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu z 25. februára 2026. Exekučný súd sa 2. apríla 2026 opätovne informoval o stave civilného sporového konania a zistil, že konanie vedené pred okresným súdom nie je právoplatne skončené; vo veci samej bol 2. februára 2026 vyhlásený rozsudok, ktorý bol expedovaný 1. apríla 2026. Exekučný súd dodal, že po uplynutí lehoty na doručenie predmetného rozhodnutia stranám konania a lehoty na podanie odvolania bude opätovne vyzývať okresný súd so žiadosťou o informáciu o stave konania pod sp. zn. 17C/97/2020.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka podala po prerušení exekučného konania ústavnú sťažnosť, ktorou namieta zbytočné prietahy v exekučnom konaní. Vyjadruje súhlas so závermi exekučného súdu vyslovenými v uznesení o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ktoré sa týkajú sa neakceptovania zápočtu nejudikovanej a spornej pohľadávky povinného proti judikovanej pohľadávke oprávnenej v rámci exekučného konania. Namieta, že o podanej sťažnosti povinného exekučný súd nerozhodol viac ako 2,5 roka, a to napriek tomu, že má v tomto konaní rozhodovať prednostne podľa § 611 Exekučného poriadku. Nevidí žiaden ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý súd neprerušil konanie ihneď, resp. v primeranej lehote po podaní sťažnosti povinným.

Podľa sťažovateľky neobstojí prerušenie konania z procesného hľadiska, čo podrobne uviedla v podanom odvolaní.

7. K zložitosti prípadu sťažovateľka uvádza, že samotná exekúcia vedená na podklade právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je z právneho hľadiska pomerne jednoduchý prípad. Ani skutkové okolnosti veci nepovažuje za zložité. Vo vzťahu k správaniu je toho názoru, že nevybočila zo žiadneho rámca, jej konanie nespôsobilo žiadne omeškanie, nebola nečinná, vždy reagovala na výzvu súdu promptne a v stanovenej lehote. Taktiež sa obrátila so svojou sťažnosťou o prešetrovanie postupu na predsedov všeobecných súdov, ktorých prístup považuje za formalistický a v konečnom dôsledku za neúčinný. Priznanie primeraného finančného zadostučinenia požaduje ako kompenzáciu za stratu dôvery v súdny systém, kompenzáciu výdavkov a nemožnosti domôcť sa nároku priznaného exekučným titulom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o vzniku zbytočných prietáhov v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti povinného proti uzneseniu z 27. júna 2023, a to postupom exekučného súdu vo fáze pred prerušením konania, ktorý bol podľa sťažovateľky poznačený nečinnosťou v trvaní 26 mesiacov. Z obsahu sťažnostnej argumentácie možno súčasne zo širšieho kontextu vyvodit' nespokojnosť sťažovateľky s tým, že jej judikovaná pohľadávka nebola dosiaľ uspokojená v dôsledku nečinnosti exekučného súdu.

9. Ústavný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania podľa § 45 zákona o ústavnom súde, ustálil, že predmetom ústavnej sťažnosti je namietaný postup (resp. nečinnosť) exekučného súdu od podania sťažnosti povinným 25. júla 2023 až do vydania uznesenia o prerušení konania 23. septembra 2025, čo predstavuje dobu 26 mesiacov (ďalej len „postup predchádzajúci prerušeniu konania“). Z dôvodov ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľka namietala obdobie, keď je namietané konanie prerušené. V tejto súvislosti možno len nad rámec dodať, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnené prerušenie konania predstavuje zákonnú prekážku v konaní, ktorej existencia v zásade nespôsobuje zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09, III. ÚS 73/2022).

10. Špecifikom tejto prejednávanej veci je spor medzi účastníkmi exekučného konania, či jednostranným započítaním pohľadávky povinného uskutočneným pred začatím exekučného konania došlo k zániku pohľadávky sťažovateľky vymáhanej v exekúcii. Treba zdôrazniť, že prejednanie a rozhodnutie sporu o existencii pohľadávky patrí civilnému súdu v základnom konaní, a nie exekučnému súdu. Vznik tohto sporu a prebiehajúce civilné konanie mali zásadný vplyv na rozhodovanie exekučného súdu o ďalšom procesnom postupe, ktoré môže mať viac ako jedno riešenie.

11. Ústavný súd považuje za ústavne udržateľný postup, ak exekučný súd v okolnostiach danej veci najprv zvolil tzv. vyčkávaciu taktiku, v rámci ktorého zisťoval aktuálny stav veci, až dokým (pravdepodobne) pod vplyvom opakovanej a naliehavej procesnej aktivity sťažovateľky a s prihliadnutím na časom stagnujúce civilné sporové konanie následne dospel k záveru o potrebe prerušiť exekučné konanie. Čiastočne možno prisvedčiť aj sťažovateľke, že prerušenie napadnutého konania sa mohlo uskutočniť skôr. Postup predchádzajúci prerušeniu konania v trvaní vyše dvoch

rokov sa na prvý pohľad nejaví optimálne. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti tohto prípadu však samotný formálny moment prerušenia konania nemá z materiálneho hľadiska pre sťažovateľku žiaden praktický význam. V danom prípade ide totiž o situáciu, keď exekučný súd potrebuje tak či tak počkať na rozhodnutie v prejudiciálne súvisiacom spore o náhradu škody, od ktorého závisí rozhodnutie o sťažnosti povinného v exekučnom konaní. Inými slovami, vyčkávanie na prejudiciálne rozhodnutie nevyhnutne limituje procesné úkony exekučného súdu smerujúce k vydaniu rozhodnutia bez ohľadu na to, či je alebo nie je konanie formálne prerušené.

12. Konkrétne okolnosti tejto veci podľa názoru ústavného súdu naznačujú, že dôvod, pre ktorý nebolo rozhodnuté o sťažnosti povinného, nemusí spočívať v postupe exekučného súdu v namietanom konaní, ale primárne v postupe okresného súdu civilnom sporovom konaní, ktoré začalo skôr než napadnuté exekučné konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že (až) dlhodobá absencia rozhodnutia v súvisiacom (prerušenom) konaní predstavuje situáciu, keď je konajúci súd povinný zvážiť prijatie iného vhodného opatrenia na vyriešenie prekážky, pre ktorú sa konanie prerušilo (IV. ÚS 246/2021, ZNaU 41/2021).

13. Po komplexnom posúdení všetkých okolností posudzovanej veci z hľadiska predmetu konania (tvoriaceho bežnú agendu exekučných súdov), aktívneho správania sťažovateľky a postupu exekučného súdu ústavný súd dospel – s osobitným zreteľom na potrebu vyčkať na vyriešenie predbežnej otázky prejednáwanej v civilnom sporovom konaní – k záveru o absencii ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení. Nezistil také ústavne relevantné nedostatky, aby mohol vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd uzatvára, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik zbytočných prietahov zo strany exekučného súdu, toto rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci a sťažovateľka je oprávnená podať ústavnému súdu ďalšiu ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu